Három apokrif

               1. MÁRIA MAGDOLNA

Kétezer esztendeje várok reád, Uram.
Hajamat ha kibontanám, immár a pokol fenekéig érne.
Ó, jaj, ha egyszer, mint harangkötelet, megrángatja a Sátán!
Oly kínok zendülnek meg bennem, hangom kiveri
a holtakat a földből, az elrejtett ezüstpénz
sírjából, mint csillagköd, szétfröccsen az Űrbe.
Fekete szoknyás harangodat, Uram, inkább repessz meg!
Mert megreped a Föld szíve, ha én megkondulok.
De nem hallgatsz reám, elfordult éntőlem a Te
orcád, mint írásos felére perdült pénzdarab;
és vésete kibetűzhetetlen – akár a telihold
a hajnal párájában, csak homálylik…

Templomod küszöbén várok reád, Uram, és kétezer
esztendőm virradatain öt sebed pírja átszivárog.

               2. IZOLDA LEVELE

Nem mehetek ma Trisztán nem lehet
Most lázasodott be a kisfiam
Fiunk hisz szinte biztosan tied
Ne sírna úgy rohannék boldogan

Holnap se jó az Marke napja rég
Ilyenkor fürdik kölnit szór magára
Ha e napon se hálnék véle még
Igazolást találna gyanujára

Holnaputánra a burgund követ
Jelentkezett be megsúgták királya
Küld nékem egy csodás rubinkövet
Ügyelnem kell a diplomáciára

Három nap múlva akkor lesz a bál
Eljönnek mind a kornwalli urak
Sok puccos dáma s undorodva bár
Fogadnom kell a hódolatukat

Nem mehetek foglalt minden napom
De hidd el nékem is sajog sebed
Futok hozzád amint lesz alkalom
És akkor akkor meghalok veled

                3. TÖREDÉK

oldal   Következő oldal →